

ЖАНРОВІ ОСОБЛИВОСТІ ЖУРНАЛІСТСЬКОЇ ПУБЛІЦИСТИКИ УЛАСА САМЧУКА

С. С. Хороб

*Прикарпатський національний університет імені Василя Стефаника;
кафедра журналістики факультету філології;
м. Івано-Франківськ, вул. Шевченка, 57*

У статті на матеріалі журналістських публікацій Уласа Самчука періоду воєнних та повоєнних років (1938-1948 рр.) зроблено спробу визначити жанрові особливості публіцистики письменника з української діаспори. Доведено, що прозаїк-журналіст, друкуючи в різних часописах свої статті, часто вдавався до таких форм, як аналітична кореспонденція, репортаж, нарис, фейлетон тощо. Також окреслено зв'язок художньої і публіцистичної творчості відомого майстра слова, враховано дослідження цієї проблеми еміграційними та материковими вітчизняними вченими.

Ключові слова: публіцистика, журналістська творчість, У. Самчук, жанри газетних та журнальних публікацій.

Останнім часом творчість Уласа Самчука все повніше повертається сучасному українському читачеві: чи то у перевиданні на материковій Україні його прозових творів, чи то у численних дослідженнях про його романістику, чи то у публікаціях його мемуаристики та епістолярію. І все ж на сьогодні ще й досі залишаються малодоступними для широкого загалу його численні статті, кореспонденції, нариси, видрукувані у багатьох газетах і журналах, здебільшого у воєнний та післявоєнний періоди, а також у різноманітних виданнях україномовної еміграції. Тим часом саме журналістська діяльність Уласа Самчука того часу викликає глибоке зацікавлення і не лише тому, що вона (ця діяльність) ще недостатньо з'ясована, а передовсім тому, що, по-перше, вона невід'ємна від епічної спадщини письменника, а, по-друге, вона по-новому розкриває життєпис самого автора романів, повістей, нарисів, фейлетонів, репортажів...

Зрештою, журналістська діяльність Уласа Самчука чи не найяскравіше виокремлюється, власне, у період воєнного лихоліття та в післявоєнний час. Не випадково дослідники його творчості (Г. Костюк, А. Власенко-Бойцун, І. Руснак, Ю. Мариненко, О. Юрчук, Н. Мафтин та ін.) вказують, що тоді письменник, порівняно з іншими періодами своєї творчості, найчастіше звертався до публіцистичних виступів на сторінках тамтешньої періодики. Як справедливо зауважує Анна Власенко-Бойцун, "воєнні події полонять молодого письменника, а теми дня заставляють відсунути літературну працю до спокійнішого часу і кращих об-

ставин. І хоч Самчук продовжував дописувати до часописів і журналів після війни, його публіцистика була “працею між іншим, за його словами, а головню заробітком на життя” [1, с. 121]. Однак, аналізуючи усю творчість письменника, можна зробити висновок: спочатку – художня література (оповідання, повісті, романи), а потім – журналістська публіцистика. Така послідовність обумовлюється тим, що потреба виразити свої думки засобами публіцистики, вочевидь, виникла в Уласа Самчука тоді, коли він вступив у період громадянської та національної зрілості, коли в умовах воєнного лихоліття, що загрожувало існуванню його народу та української землі, він сповна усвідомив своє суспільне покликання, право і можливість сказати усім своє слово.

Усю журналістську публіцистку Уласа Самчука, йдучи за положеннями діаспорних літературознавців, можна згрупувати у два хронологічні цикли. Перший обіймає 1938-1944 роки й охоплює його репортерську діяльність, згодом – редакційну працю як в українських, так і в діаспорних виданнях. Другий – охоплює 1945-1948 роки і пов’язаний з його участю в роботі об’єднання письменників МУРУ (мистецького українського руху, що якраз діяв тоді в баварському місті Мюнхен, Німеччина), у випуску кількох збірників МУРУ (вийшло всього три видання). Власне, цей період дослідники називають “ідеологічною програмовою публіцистикою” Уласа Самчука.

Проте найперші публіцистичні виступи письменника припадають на час його участі у визвольній боротьбі Закарпатської України 1938-1940 рр., коли він працював звітодавцем командування Карпатської Січі і дописував до тижневика «Українське слово», що виходив у Парижі. В адресованій сюди кореспонденції Улас Самчук повідомляв про окремі події з визвольних змагань закарпатців, про жертвність і мужність місцевої інтелігенції у цій боротьбі і про тих, хто прибув сюди утверджувати нову, вільну, хоча й невеличку державу: “На стіні з’явилася мапа. Напис «Підкарпатська Русь» заліплений «Карпатською Україною». Червоним олівцем закреслено “нові”, арбітражні границі. Тим самим олівцем на втрачених територіях напис: “Все це мусимо повернути назад” [2, с. 3-4]. У таких статтях письменник відбиває багато запалу і ентузіазму місцевих мешканців, та водночас він вказує на недостатність ідеологічного і політичного загартування їх щодо розбудови самостійної держави (чимало з цього зображено в романі «Чого не гоїть вогонь»).

Згодом свою публіцистичну творчість Улас Самчук буде удосконалювати, коли 1939 року він повернеться до Праги, а наступного року прибуде до Кракова, в якому тоді зосередилися ледь не всі представництва українських партій, завдання яких сходилися в одному – якомога скоріше повернутися в Україну. А в липні 1941 року разом з Оленою Телігою він виїхав до Львова, де зустрівся з Тарасом Бульбою-Боровцем, який запропонував йому податися на його рідну Волинь. Саме там у перших роках війни Улас Самчук працював у редакції тижневика «Волинь»,

видавцем якого на той час був Степан Скрипник, часто публікував політичні статті або ж передовиці (від імені редакції). Вони носили злободенний характер і були спрямовані на відродження (після комуністичного панування) української державності. Благо, що в перші тижні німецької окупації ще не існувало щодо україномовних газет тотальної цензури, котра наступила доволі скоро. Тоді Улас Самчук написав на сторінках тижневика «Волинь» глибокі й аналітичні статті, позначені історичною політичністю – «За мужню гідність», «Європа і ми». В них проступає віра у спроможність своєї незалежної української держави: “Розбудова України і організація українського народу – ось основні гасла нашого часу... і не отаманщина. А праця, солідарна, творча, будуюча й організуюча праця. Праця всього народу, праця кожної творчої одиниці” [3, с. 1].

Такі заклики Уласа Самчука до щоденної праці, до віри у своє майбутнє в умовах фашистської окупації, не менш нещадної аніж совєтської, спровокували звинувачення офіційної радянської критики в “пособництві” письменника Третьому Рейху, у зраді тощо. Аби спростувати такі чи подібні твердження, достатньо процитувати такі рядки письменника зі статті «Ясно і виразно»: “Становище, в якому, знаходимося ми, українці, тяжке подвійно. Ми всі без винятку є свідомі цього, і коли все-таки говоримо про якісь відрадніші можливості, то беремо їх у понятті відносному. Відносному у порівнянні до того, що лишилось за нашими плечима і чого ми вже були свідками” [4]. Як переконуємося, Улас Самчук доволі недвозначно натякає на дві окупації української землі, на те, що надії на її вивільнення з-під загарбників лежать винятково у площині українського національного духу, української незламності, хай навіть друга окупація, порівняно з першою, давала якісь “поблажки в господарській ініціативі” українців.

Та коли проаналізувати наступні аналітико-політичні статті Уласа Самчука, можемо зробити висновок, що майже всі вони своїм загальним пафосом спрямовані на боротьбу із німецько-нацистськими поневолювачами. “Ні, не все одно, як і коли треба прислухатися до думки українського народу, – пише він у статті «Так було і так буде». – Не все одно, як хто з ним поводитьсь. Не все одно – бути з ним у приязні чи оголосити йому війну. Бо український народ, як і всі решта народів нашого континенту, має свою гордість, має свої життєві потреби. І горе тим, які хочуть їх так чи інакше заперечити...” [5, с. 1]. Як не парадоксально, радянські критики цих рядків “української національної” гідності в Уласа Самчука “не помічали”.

Як бачимо, жанрово публіцистика письменника окреслювалася формами здебільшого аналітичних суспільно-історичних та національно-визвольних статей з великою долею правди, наступальності і полемічності. З часом така форма подачі публіцистичного матеріалу на сторінках тижневика «Волинь» природно видозмінюється на інші, не менш важли-

ві у часи воєнного лихоліття, жанри. Саме життя, тодішні обставини спонукали до цього: наприкінці жовтня 1941 року Улас Самчук отримав редакційне завдання відвідати окупований Київ і написати звіт, зі столиці України, добротний журналістський матеріал. Він творчо підійшов до цього завдання і створив унікальний як на воєнні часи репортаж «Крізь бурю і сніг», до якого органічно вплітав як те, що він побачив, так і те зворушливо-ніжне переживання своє від цього, свої юнацькі мрії про Київ. Обравши форму репортажу, письменник ніде не порушує її. В усіх восьми частинах («Рівне-Київ», «Люксусове мешкання Івана Петровича», «Помпеї над Дніпром», «Кіностудія. Клюб письменників», «Про артистку і золоту рибку», «Какою то українській пісатель», «Байкове кладовище і Бесарабка» та «Чорні ночі») він не тільки оповідає як свідок чи очевидець певних подій або явищ, а так веде мову, що читач наочно уявляє їх собі, ніби сам бачить те, про що повідомив репортер.

Кожен із названих розділів репортажу «Крізь бурю і сніг» позначений тонкими авторськими спостереженнями і майстерним оповідним стилем. Тут і зруйнований нацистами Київ, і залякані його мешканці, і морально-побутові людські обставини, і наслідки русифікаторського червоного терору, коли українець боїться зізнатися, що він українець, а чувається радше “руським” і є патріотом “простору між Сяном і Камчаткою”. Лише повноводий Дніпро зберігає свою велич і незнищенність: “Переді мною направо, наліво і просто – Дніпро. О, наш чудовий Батько-Дніпро! Річко вічності і слави! Хай буде благословенне твоє ім’я” [6, с. 2]. В останніх розділах репортажу Улас Самчук зображає занедбані могили українських письменників на Байковому кладовищі та вечірню змертвілість Києва, зумовлену німецькими розпорядками: “Київ підстрелений, спаралізований. Київ трагічний”, – робить висновок письменник-журналіст.

Жанр репортажу також використав Улас Самчук в іншому виданні «Заславський вісник», що виходив 1942 року в м. Крем’янці. Він став наслідком поїздки публіциста по українських містах – Рівне, Бердичів, Дніпропетровськ, Коростень, Кременчук, Полтава, Харків – і дістав промовисту назву «У світі занепаду і руїни». Його відмінність від “київського репортажу” полягає не тільки у кількості розділів (тут їх одинадцять), а насамперед у тому, що тут автор використовує, вплітаючи його в канву розповіді, такий жанр, як фейлетон, наприклад, «Про романтичність чужинців і неоромантичну дійсність» чи «Ромоданський ловкій парень». Ще одна характерна риса цієї жанрової форми під пером публіциста Уласа Самчука – кожен розділ репортажу має власну назву і творить окрему завершену цілість, а в сукупності складає один публіцистичний твір. Це дає підстави для ствердження, що саме така журналістська форма матеріалу була актуальною і, що найголовніше, читабельною.

Загалом репортажі Уласа Самчука по містах і містечках України становлять собою радше суб’єктивні спостереження, “поданими з по-

гляду європейця-патріота, якого болить руїна і відсталість його батьківщини, разить брак європейського світогляду, самостійницьких стремлень, дратує тиха покірливість його земляків і чужа, перекручена мова та загальне почуття неповноцінності” [7, с. 126]. Саме форма репортажу якнайбільше надавалася у відтворенні частих подорожей письменника по рідній землі. Згодом він мав можливість розширити їх обрії: у 1941 році відбулися зміни в редакції тижневика «Волинь», зв’язані з посиленням німецької цензури на друковані матеріали, зосібна аналітичні кореспонденції, статті-роздуми та репортажі Уласа Самчука. До речі, цей період з життя і творчості письменника докладно показано у спогадах художника слова з діаспори «На коні вороному». Та трохи згодом, 22 березня 1942 року, публіцист опублікує статтю на сторінках газети «Волинь» під промовистою назвою «Так було і так буде», пафос якої відбивав не лише позицію прозаїка-журналіста, а й численних українців в окупації ворога-фашиста: незнищенність українського роду і української землі. Якимось чином її пропустила цензура, та не оминули її засудження про-німецьки налаштовані читачі. Уласа Самчука було заарештовано і майже місяць він просидів у в’язниці.

Вважаю, що не треба приховувати від сьогоденішнього читача того незаперечного факту, що після амністії письменника з нагоди дня народження Гітлера йому було запропоновано співпрацю з німецьким пресовим бюро за умови впродовж тижня публікувати дві неполітичні статті чи фейлетони. Після деяких вагань Улас Самчук погодився на таку співпрацю і на таких умовах. Взамін отримав можливість подорожувати по Україні (ще чотири рази відвідав Київ, по одному разу Полтаву, Харків, Кременчук; часто навідувався до своїх рідних місць – Дермані, Тилявки, Крем’янця, загалом міст і сіл Волині). Власне, тоді й визріла в його журналістській діяльності потреба використовувати, крім аналітичних статей, ще й жанри фейлетону, репортажу тощо. До речі, чи не вперше звернувся Улас Самчук до фейлетонної форми, коли 1941 року написав статтю «Жінка», в якій зобразив образ матері, що наполегливо шукає сина в голодних таборах смерті серед полонених. Було б помилкою вважати «Жінку» сатиричним твором. Однак є у ньому те, що належить фейлетонній оповідальності – сатирична метафора, іронія, гротеск, зрідка гумористичний елемент забарвлює події і вчинки твору.

Саме до жанру фейлетону зчаста вдавався Улас Самчук у 1942-1944 роках. Дослідники небезпідставно вказують на спонуки цього: по-перше, самообмеження тематики (неможливість у силу співпраці з окупантами писати статті політично-патріотичного спрямування); по-друге, постійна німецька цензура з необмеженими можливостями звинувачення; по-третє, свідомо авторська настанова у використанні жартівливо-сатиричного стилю задля зображення важливих проблем людського існування на окупованій землі; по-четверте, доскіпливий вибір змісту, що споріднював його із формою репортажу. Такі спонуки сприяли появі до-

волі вдалих фейлетонних жанрів. Переважна більшість такого роду жанроутворень публіцистики появлялася на сторінках провінційних газет містечок України і, як не дивно, мала незаперечний вплив на “малоросів”, про що оповідає письменник-журналіст у фейлетоні «Весела вдова»: “Я довідався, що у нас є люди, яких мої фейлетони дратують. Але я з дуже великою свідомістю тверджу: хто вірить у більшовизм – є свідомий злочинець проти себе самого, своєї родини, свого народу. Хто толерує більшовизм – є дурень. Хто жаліється, що більшовизм зміниться, – ідіот. Більшовизм є зараза. Де він ступає, там смерть” [8, с. 1].

Усі фейлетони Уласа Самчука, маючи кожен свою окрему назву, друкувалися під загальною рубрикою «У світі приблизних вартостей». Публіцист фокусує критичне та іронічне спрямування таких творів від найдрібнішого побутового факту до правителів “совєтської системи”. Звичайно, серед цього тематично-проблемного розмаїття його фейлетонів виокремлюються твори, в центрі яких – пересічна, а навіть сіра радянська людина, з незрозумілою психологією і примітивним мисленням. Так, у фейлетоні «Ви куда едіте?» такою проступає “пречудова Ганенька з претензіями на людину нашого віку”, що розмовляла ламаною російською мовою, вважаючи, що цим засвідчує свою “вищу культуру”. В іншому фейлетоні «Таваріщ Ніна» Улас Самчук окреслює образ недалекої громадянки СРСР, життєвим кредо якої стала ледь не побожна віра у те, що “в комуні легше і культурніше жити, що рідна мова – це забобон”. Таких прикладів з публіцистики письменника можна навести й більше. Однак і цих оприявлених достатньо, щоб стверджувати, що фейлетони прозаїка-журналіста викликають радше не усмішку, а сарказм та іронію. І водночас сум і біль від побаченого чи почутого та глибоке співчуття до “окрадених земляків”. Як справедливо зауважує Анна Власенко-Бойцун, “фейлетони Самчука можна було б назвати “голосінням” над зруйнованою українською землею, де кожний дім і кожна вулиця свідчать про жорстоку і довгу окупацію, і голосним риданням над вбогою українською людиною, зведеною до ролі раба на власній землі” [9, с. 128]. Доречно зазначити, що впродовж 1942-1943 рр. письменник написав й опублікував десятки фейлетонів, що їх передруковували районні часописи по всій Україні.

Важливим моментом публіцистичного осягнення не лише своєї землі, а й західних країн став для Уласа Самчука перехід західного кордону, ближче до Німеччини, перехід в Європу. Письменник знову звернувся до жанру репортажу, і в трьох випусках тижневика «Волинь» він опублікував репортаж «Колеса мусять крутитись», що складався з трьох рівноцінних матеріалів – «Рівне», «Зеленою дорогою» та «Горішний Шлезьк», що рівноцінно були видруковані 1943 року в газеті «Волинь». Однак глибше враження справляє наступна серія репортажів, написаних упродовж 1944-1945 рр. – «П’ять по дванадцятій», до складу якого входять «Записки на бігу», «Я бачив, як умирав Берлін», «Король страх у Вайма-

рі», «Останні дні епохи» та «Історія генерала Вовка». Тут і руїни Третього Рейху, і неймовірні трагедії з життя утікачів та мешканців знищеного Берліну, і глибокі традиції Гете і Шіллера у душах простих німців – жителів Ваймара, і тривоги німців після капітуляції Німеччини, і організації втікачами з “теренів советських” таборів осідку, зрештою, і методи вилучення цих втікачів та повернення їх “на родину”, і новітні поневіряння українських емігрантів та їх настрої, психологічні злами тощо. Безперечно, всі розділи репортажу «П’ять по дванадцятій» мають неоціненну вартість не лише як майстерні нариси про західноєвропейські події, а як літературна та джерельна база у вивченні життя і побуту українських емігрантів.

І нарешті ідеологічно-програмна публіцистика Уласа Самчука після завершення Другої світової війни, її жанрове розмаїття (стаття-виступ, полемічна стаття, аналітична студія, оглядова стаття, рецензія та ін.), що органічно вписуються до проблеми його журналістських зацікавлень і діяльності. Не будемо розкривати спонуки виникнення літературно-мистецьких рухів серед української еміграції, про що вже написано як діаспорними, так і материковими вченими [10]. Як і написано про роль у цьому письменника та журналіста Уласа Самчука [11]. Звернемо тільки увагу на форми подачі ним тих чи інших положень його статей періоду МУРу. До речі, письменник сприяв не лише появі однойменного збірника «МУР» у його трьох випусках, а й журналам «Арка» та «Хорс», декільком випускам «Літературних зошитів». Якщо ж синтезувати спрямування цих різножанрових статей, опублікованих у згаданих виданнях, то можна зробити висновок, що всі вони (кожна по своєму, а в цілому разом) несуть не тільки програмні цілі «МУРу», а й оприявнюють єдність і толерантність між письменниками різних груп, різного віку, різного місцеперебування, виявляють спротив партійництву та групівщині. Відтак зчаста публіцист вдавався до дискусій зі своїми опонентами, полемізував зі своїми побратимами по перу, звертаючи їх взір до розвою українського письменства в діаспорі, до інтенсивної творчості задля українського народу. Характерними є такі його рядки з аналітичної студії «Від нас»: “Нашим святим і невідкладним обов’язком було, є і вічно буде возвеличити й утвердити наш народ живим словом у родині інших народів цього світу. Це робили наші попередники, це робимо ми, це будуть робити ті, що прийдуть по нас” [12].

Загалом Улас Самчук написав близько десятка статей ідеологічно-програмного спрямування, три з яких – «Тим, що не хочуть» [13], «До третього з’їзду МУРу» [14] і «Про загальне в конкретному» [15] – накресливали плани та настанови мистецького українського руху на майбутнє в умовах еміграції. Ще інші статті, що жанрово окреслюються як полемічні (цікавою, до речі, є дискусія між Уласом Самчуком та Остапом Грицаєм), по своєму розкривають публіцистичну майстерність письменника-журналіста. Як і посутньо доповнюють ці грані творчості прозаїка

його співзасновництво та співробітництво у таких канадських газетах, як «Наш вік» та «Свобода», коли 1948 року Улас Самчук виїхав з Європи на постійне проживання до Канади. В цілому, за підрахунками дослідників життя і творчості письменника та публіциста, він написав та опублікував більше сотні різножанрових статей, близько півсотні виступів на радіо, не кажучи вже про його понад двадцять рецензій, чотирнадцять нарисів і спогадів, щоденникових записів, мемуарних нотаток (чого вартує, приміром, його мемуаристика «На білому коні») та і загалом понад двадцять книжкових видань.

Насамкінець звернемося до твердження сучасної української дослідниці прози Уласа Самчука Ірини Руснак, яка у своїй монографії зазначає, що переважна більшість романів, повістей, оповідань письменника народжувалися із його публіцистичних спроб в осмисленні суспільно-історичних, національно-духовних, морально-етичних проблем життя українців (байдуже, де мешкали вони: на материковій землі чи за кордоном), бо журналістика була для нього не просто менш або більш доступною трибуною, – він сам був її творцем та організатором, вправним майстром-практиком, по суті, впродовж усього життя [16, с. 210]. Тож здійснена нами спроба систематизувати публіцистичні статті і виступи Уласа Самчука крізь призму їх жанрового журналістського різноманіття лише періоду Другої світової війни і повоєння дала можливість заглибитися у проблему “публіцистика Уласа Самчука”, спонукаючи нових дослідників до її подальшої розробки.

Література

1. Власенко-Бойцун А. Улас Самчук як публіцист / А. Власенко-Бойцун // Слово: збірник об'єднання українських письменників «Слово». – Нью-Йорк, 1990. – Вип. 12. – С. 121-132.
2. Цит. за: Самчук У. Сонце з заходу (уривки з твору) / У. Самчук // Літературний зошит» – Торонто, 1947. – Ч.1.
3. Самчук У. За мужню дійсність / У. Самчук // Волинь. – Рівне, 1942. – Ч.1.
4. Самчук У. Ясно і виразно / У. Самчук // Волинь. – Рівне, 1941. – Ч. 28.
5. Самчук У. Так було і так буде / У. Самчук // Волинь. – Рівне, 1942. – Ч. 23.
6. Самчук У. Крізь бурю і сніг / У. Самчук // Волинь. – Рівне, 1941. – Ч. 25.
7. Власенко-Бойцун А. Улас Самчук як публіцист / А. Власенко-Бойцун // Слово: збірник об'єднання українських письменників «Слово». – Нью-Йорк, 1990. – Вип.12. – С. 121-132.
8. Самчук У. Весела вдова / У. Самчук // Крем'янецький вісник. – Крем'янець, 1942. – 28 вересня.
9. Власенко-Бойцун А. Улас Самчук як публіцист / А. Власенко-Бойцун // Слово: збірник об'єднання українських письменників «Слово». – Нью-Йорк, 1990. – Вип.12. – С. 121-132.
10. Див., наприклад: Шерех Ю. МУР і я в МУРІ / Ю. Шерех // Третя сторонка. – К., 1993; Державин В. Три роки літературного життя на еміграції

- 1945-1947 / В. Державин // У задзеркаллі художнього слова. – Івано-Франківськ, 2015; Грабович Г. «Велика література» / Г. Грабович // Сучасність. – 1986. – Ч.7-8; Павличко С. Модернізм у контексті мистецького українського руху / С. Павличко // Теорія літератури. – К., 2002; Ільницький М. Мале літературне відродження / М. Ільницький // Літературна критика періоду МУРу / М. Ільницький // У фокусі відзеркалень. – Львів, 2005 та ін.
11. Див., приміром: Лапчук Н.В. Волинь і світова війна на сторінках місцевої преси; Кудь В.О. Улас Самчук і тижневик «Волинь» та Світова війна на сторінках журналу «Родина» та «Заславського вісника» // Матер., тези доповідей та повідомлень Міжн. наук.-теорет. Конф. 23-26 жовтня 1994 року. – Луцьк, 1994; Самчук У. Планета ді-пі. – Вінніпег, 1979; Крупницький Б. Теорія доби і сучасність // Орлик. – 1947. – Ч.8 та ін.
  12. Самчук У. Від нас / У. Самчук // Літературний зошит. – Торонто, 1947. – Ч.2.
  13. Самчук У. Тим, що не хочуть / У. Самчук // Літературний зошит. – Торонто, 1947. – Ч. 2
  14. Самчук У. До третього з'їзду МУРу / У. Самчук // Українські вісті. – Мюнхен, 1947. – Ч.86.
  15. Самчук У. Про загальне в конкретному (МУР і мурівство) / У. Самчук // Українська трибуна. – Мюнхен, 1947. – Ч.71-73.
  16. Руснак І. «Я був повний Україною...»: Художня історіософія Уласа Самчука / І. Руснак. – Вінниця, 2005. – 406 с.

Стаття надійшла до редакційної колегії 12.04.2018 р.

Рекомендовано до друку к.ф.н., доцентом Марчук Г. І.

KNOWLEDGE FEATURES OF JOURNALISM PUBLICISM OF SAMCHUK ULAS

С. С. Хороб

Vasyl Stefanyk Precarpathian National University;

Department of Journalism;

76018, Ivano-Frankivsk, Shevchenko St., 57

The article makes an attempt to define genre peculiarities of the open journalism by a writer from the Ukrainian diaspora on the material of Ulas Samchuk's journalistic publications in the period of wartime and after-war years (1938-1948). It proves that, having his articles published in different periodicals, the prosaic and journalist often used such forms as the analytical correspondence, the reportage, the essay, the feuilleton, etc. In addition, it outlines the connection between the fictional and open journalistic creative work by the known master of the word, takes into consideration the researches into this problem by emigre and continental national scholars.

Key words: *open journalism, journalistic creative work, U. Samchuk, genres of newspaper and journalistic publications.*